VOLUMUL DESTIN

* GÂNDULUI

Gând slăbănog, deprins numai la şes
Să calci în pulberea de vorbe tocite;
Gând lesnicios ca o femeie, copilăros la înţeles,
Urmând lenevos pârtia de tălpi şi copite,
Nărăvitule să dormi pe puf de cuvinte:
Scoală-te şi găteşte-te, că de acum înainte
Am să te port prin vorbele cele mai colţuroase,
Să te înglodească şi să te doară.
Razna din albia limbii de rând afară,
Pe cărări de piatră abia slomite
În graiul cu urcuşuri bolovănoase,
Peste praguri de expresii încremenite,
Sus pe coclauri de munte,
Un munte de calm şi tăcere,
De unde apele au cărat toate vorbele mărunte
Şi unde văzduhul miroase a cimbru şi miere.
Acolo să aţipeşti pe stânci de grai tare,
Somn sfios ca fiarele,
În noaptea cu stele pe ilic.
Să răsari treaz şăi ciulit odată cu soarele,
Neliniştit, ager şi voinic
Şi aţintit, prădalnic, ca la vânătoare,
La orice foşnet, gândule, să sari în picioare!

* TRISTA MINUNE

Încă puţin, şi triste minuni s-or împlini,
Curând suava carne va fi iar albă piatră,
Din cerul frunţii, ochii polar vor asfinţi,
Dar pân-atunci ţin calde tiparele pe vatră.

Am tescuit din scorburi cuibare otrăvite,
Ascunse cu viespare sihastre la un loc,
Şi-am scurs din trunchiul cărnit, prin patimi ascuţite,
Răşina unui suflet ce-i gata să ia foc.

E-acolo şi mireasma de floare închegată,
Şi seva aibă-a multor cereşti singurătăţi,
De-i rânduit să arză, n-o mistui deodată.
Ci toarnă-o pentru negre şi lungi pustietăţi.

Să pot prin obştea nopţii să luminez iubirii
Şi risipit prin lături să nu mă vărs curgând,
Împlântă, Doamne,-n ceara molatec-a simţirii
Vertebre tari de cuget, feştila unui gând.

* TÂRZIU

Ţi-ascunzi în faptă visul ca un junghier în teacă
Lăuntricele steme le stingi şi pleci stingher:
Nu te-ar opri nici ape, nici vântul tot să treacă,
Nici alba profeţie a zorilor în cer.

Ca o albină-n câmpul cu firele răscoapte,
Aştepţi prisaca morţii, când brumele s-aştern,
Să intri, ca-ntr-un fagur de linişte şi noapte,
Flămând de neagra miere a somnului etern.

* VISUL LUMII

Nici plug, nici sapă: suflet. Ia sufletul cu tine.
Vezi cumpăna de zodii spre scorpie se-nclină,
Şi-n grelele podgorii vărsate pe coline
Ne cheamă dimineaţa cu chiot de lumină.

Şi lutul şi calcarul, cum sunt în veci săracii,
Azi fuseră mai darnici, şi-n cel mai sterp ungher.
Nădejdea îşi infipse puternică aracii,
Să urce viţa vieţii tot rodul ei în cer.

Întinde toamna-n slavă lungi funii de cocoare,
Tu ia ca pentru vrajă o tufă de pelin:
Voioşi strivind ciorchinii în linuri curcătoare,
Din boabele durerii să facem lumii vin.

* VIS RĂU

Inelul asfinţirii, de aur cu rubine,
Desprins din glezna nopţii alunecă pe şes.
Cu moartea mea de mână, bat maluri şi rovine,
Dar apele m-alungă şi luntrile nu ies.

Încovoiaţi pe săbii ard îngerii la poduri.
Sub ochii lor sălbateci pe-alăturea, supus,
Trec sprijinit în suflet ca-ntr-un toiag cu noduri,
Tăiat din mărăcinii pustiilor de sus.

În cumpăna osândei trag singur greu cât crugul?
Dar am fost stea cu sânge! Voi ştiţi că-n mări de-a rând
Adâncul se măsoară cu plumbul nu cu fulgul,
Şi-n strălucirea lumii amestec şi eu gând.

Himera mântuirii destul m-a supt, căpuşă,
Sosesc în trup cu toate păcatele vâlvoi.
De n-ar fi amintirea o dâră de cenuşă,
Cum am găsi cărarea întoarcerii în noi?

* BACANTĂ DANSÂND

Începe să culeagă văzduhul cu piciorul.
Lumina între pulpe, deschide ochii vii:
În alba colivie a coapselor mlădii,
O neagră porumbiţă se zbate şi-şi ia zboruol.

Dar fluturele mâinii un vâlnic a desprins,
Ce-şi desfăşoară norul pe sânii dimpotrivă,
Si-n luminişul tainic, sub pântece aprins,
Unde tânjeşte-ascunsă mult galeşa captivă.

Nu-i dans apoi, ci spumă de văl năuc. Şi cum
O-nvolburează pânza de horbotă argintie,
Bacanta rătăcită e-o dulce vijelie
De linii fulgerate printr-un vârtej de fum.

* ŞARPELE

Aidoma cu apa alunecos şi verde,
Ieşit din lutul galben, din pietre şi dudău,
Se cuibărise-n prunduri lumina să-l dezmierde,
Neştiutor de bine, nevinovat de rău.
Vechi voievod al lumii cu vârsta grea de stâncă,
Domnea semeţ în zale de solzi peste nisip;
Venit din noaptea lumii nu-şi scuturase încă
Nici roua de pe gânduri, nici visul de pe chip.

Simţind cum se preface prin chin şi năruire,
Scăpa din asprul cleşte al trupului vărgat,
Şi ameţit de vraja din tainica-nnoire,
Înnăpârlea pe prunduri un şarpe verigat.
Despotmolit ca gheaţa din aspra-ncătuşare,
Se cufunda în raze şi se urca-n senin
Şi nu ştia el singur în marea lui visare
De se umplea pe-ncetul cu soare ori venin.
La fel de gol de verde şi unduios ca apa,
Plutea, idee pură, în sânul caldei firi,

Când l-a zărit un paznic, şi-l ciopârţi cu sapa.
Zvârlit din slăvi în carne cu crâncene zvâcniri,
El n-a ştiut, şi-n somnu-i lupta să se adune.
Cătându-se-n ţărână fărâmele s-aleg,
Şipână ce amurgul s-a stins ca un tăciune,
În fiece frântură s-a zvârcolit întreg.

* SOSEŞTE FERICIREA

Coliba ta din vârful colinei e-o minune.
Apusul îi clădeşte un coif de paie noi,
Şi aurind tristeţea pustiilor pășune,
Prelung surpatul soare se uită înapoi.

Lucind ca o troiţă mutată-n bătătură,
Se-nalţă lin năluca fântânii cu vârtej,
Găleata aninată de lanţuri peste gură
Se leagă în umbră ca floarea pe un vrej.

Lumina îşi dă duhul şi-ţi zace la picioare,
Prelinsă în ţărâna schimbată în chilim.
Un sânge cald de înger sclipeşte pe ponoare
Şi calci cu teamă-n iarba ca-n fulgi de heruvim.

Îţi simţi un ceas profetic şi nu poţi sta în casă,
Ci ai porni-mpreună cu soarele spre mări;
Neliniştit trecutul ca un destin te-apasă
Când, răspunzând deodată uitatelor chemări,

Suind domol poteca bătută de ispite,
Pe sub gutuii pustinici şi sub uscaţii meri,
Cu gura-mpodobităde zâmbete mâhnite
Soseşte fericirea albită de dureri.

* ERGA KAI IMERAI

Au asfinţit cocorii, dar zilele-i visează.
Nemărginirii tale toamna i-a pus hotar.
Adună-te din ape străine şi-ncetează
Să pescuieşti oceanul pentr-un mărgăritar.

Culcat peste prăpăstii cu stele vii şi nalbă,
Cătând cu gura perle şi alge mai de vis.
Cu braţele-nnodate de gâtu-i cârmă albă,
Pe luntrea cărnii Evei pluteşti către abis.

Zadarnice prinoase pentru descătuşare,

Ard micii aurorii junghiaţi în norii sterpi,
În fiecare noapte din ramuri de visare
Lăuntrica ta rouă se scutură pe şerpi.

Întoarce-te la tărmul despodobit de sare;
Pioşi curg munţii limpezi îngenuncheaţi în pini.
Acolo unda clară nu-i apă, ci cărare
Şi paşnic pasul pune suspine printre spini,

Destupă tot nisipul din vrăni şi iar fă-ţi drum pe
Străvechile gâtlejuri de suflet şi senin
Spre stratul unde huma rodeşte pietre scumpe
Şi în simţirea gemă cresc sâmburi de rubin.

Prin marile amurguri de sulf şi de sulfine,
Ca varniţe pe maluri de lungi singurătăţi,
Cobori de taie iadul în ocnele din tine
Şi scoate-i la lumină minunile-n bucăţi.

* AŞIJDERI CRINULUI

Aşijderi crinului de câmp sălbatec,
Nici eu nu ţes şi nici nu torc.
Momit de slava cerului văratec,
Cu ghimpii goi spre tine mă întorc:
Îndură-te şi-aruncă un mintean
De flori cu-mpărăteşti petale
În cârca spinului brumat de-alean
Din bărăganul pajiştilor tale.
Şi toamna, când va sta să veştejească,
Trimite-ţi mielul paşnic să mă pască.
Ca păsările cerului nicicând
Nu ies să ar , nici ostenesc să secer.
Uituc, mă iau din zori aşa flămând,
Cu stolul fluierarilor la-ntreceri:
Azvârle din hambarul îngerilor sfinţi
Un pumn de boabe binecuvântate
Pentru-un doinar hoinar şi fără minţi,
Pierdut în codrii lumii fermecate.
Şi-n iarnă, ca să trec în ţări cu soare,
Repede-ţi şoimul sfânt, mă ia în gheară.

* IUBIRE ÎMBĂTRÂNITĂ

De vreme ce iubirea, bătrână slăbănoagă,
Îşi ia de-acum toiagul şi pleacă-ncet spre schit,
Cu sila smulge-i floarea ce-n mâna ei se roagă
Şi ţăndări fă oglinda în care s-a privit;

Sfâşie-i lung hlamida, despoaie-o de inele
Şi-i zvârle-n foc condurii cu aur la călcâi.
Ucide-n cuib perechea de sure turturele
Ce v-a-ngânat sărutul în zilele dintâi;

Dar lasă=i amintirea cu miros trist de ceară;
Când va veghea în miezul tăcerii din chilii
La iezere de apă cu negură şi seară,
Din sloiul ei să-şi toarne urâtului făclii.

* CENTAURUL

Ascuns în desişul destinului meu,
Ascut săgeţi, ciocnesc fier şi piatră.
Însumi amnar, visul cremene: limbi de curcubeu,
Herghelii de flăcări îşi ţâşnesc nechezul pe vatră.
Singuratec în munţii înţelepţi,
Sihăstria mi-e împodobită cu jocuri.
M-am desprins greu de stânci, de brazii drepţi,
Dintre urşii moşneni alungaţi de focuri...
Deplină-mpletire, tăcere şi gură,
Mă-nconjur de mine şi-mi chem un contur.
Cobor spre argile din alba-mi structură,
Mă urc pân'la aur la spiritul pur.
Cuceriri, cuceriri. Dospiri în străbuni,
Corcituri. Strâng lacrimi. Culeg floare...
Lin licărind din văgăuni,
Amforele gândului le înalţ spre izvoare.
Iată, văzui nor senin. Cum? Nu-ntrebaţi.
Noi nu suntem copaci, frunza să ne cadă.
Slavă şi aur,centrauri fârtaţi,
Cu mine peste plaiuri, cavalcadă.
Muntele cântă cu aurora-n gheare
Din toată roua codrilor de păsări şi fiare...
Nu-i de-ajuns tolba din care trageţi;
Inima e o altă tolbă cu săgeţi...
Curpenii jindului greu m-au încins.
Pâclele dorului stau lungi şi grele...
Născut, nu făcut. Cine mâna şi-a-ntins
Pe ţintarul cerului să se joace-n stele?
Nu-i chip? Nu-i slobod? Atunci aici jos,
Râvna. Gâtlej pururi uscat. Cât ne-o fi lerul,
Tot ce-i mai mare, mai scump, mai frumos.
Să bubuie sub noi pământul cum tună cerul.
Dâră măreaţă, dâră de fapte,
Dureze punte peste zi şi noapte...
Noroc, hoţi de viaţă! Vreau destin umplut
Ochi, ca un chiup cu vin biruitor,
Ş-apoi, înapoi, în piatră şi-n lut,
Urcior spart de tăria dorului după izvor.

Zbucnit de sub peceţi, în pridvoarele lumii,
Privii dimineaţa peste umerii timpului gol,
Puterea nu-şi află lăcaş în zidirile lumii:
Faptele sufletului şi marea-nlăuntru ocol.
Culmea vasală spre văi stă-nchinată,
Din tine spre tine nu poţi să treci.
Stânca e de cărări însăilată,
Între carne şi suflet nu bat poteci.
Cimbrul fu mai viteaz ca noi cuceri văzduhul.
Dezleagă-ţi mireasma din inimi tare,
Avântă-ţi polenul şi scutură-ţi duhul.
Sângele-şi trage obârşia din mările-amare!
Sirene rătăcite mai cântă încă-n el
Şi cormoranii roşii se sfâşie închişi.
Smulge-ţi un schiptru-aromat, toarnă-ţi inel.
Şi-ncepe domnia din anii nescrişi.
Aşezări de-nceput, lăuntrice zidiri,
Căci orice stăpânire porneşte cu cetate,
Şanţuri şi lanţuri adânci pe simţiri,
Metereze-n gând, porţi cu amintiri ferecate...
Temelii de chin, cheamă uriaşii să-ţi ajute.
Sobolii vicleni au ştiinţa hrubelor crunte,
Blocuri de voinţă peste nămestii de virtute,
Bolţi de dar, graiul zvârlit punte:
Nemuritoare, cetatea şi-a nfipt aripa pe munte.
Dar alba semeţie din care râd străjerii
Se sprijină-n adâncuripe pârghia durerii.
Voievod rar îţi vezi supuşii trudnici în vale,
Vremea, vechil spurcat, îi mână la muncă,
Să scurme jos, răsturnând în ogoarele tale
Suflet negru, suflet rodnic, pământ gras de luncă.
Zăbavnic caţi la semne şi păsări totodată,
Stau corbii-n norii negri ca schimnicii în străni
Şi inima îşi paşte în pajiştea-ntristată
Un sânge ce se cere să gâlgâie prin răni.
Fiara zeilor, fiară trufaşă murmură-n jug.
Sub măduva luminiimai lină ca un vânt,
Mângâierea morţii trage alături cu ea în plug,
Şi sub copite sfinte plânge-ntâiul pământ.

Dibuire-n azur, iubire. Copcă în cer deschisă,
Conac de lumină pe oarbe văi de nori...
Mă tulbură minunea îmbobocită-n clisă.
Văd fecioria lumii sub hoarda de fiori,
Genuna dimineţii cu alba ei răcoare
Se dezgheţa-ntr-un iezer de aur zâmbitor.
Lin, ţurţurii somnului picurau lingoare,
Topiţi în abureală şi adâncimi de dor...
Pândeam vânatul vânăt venind înspre săgeată
În pajiştea străină la margini de destin.
Foşnea tufişul soartei bănuitor şi, iată:

Mi-a izvorât din zodii, în loc de ciută, o fată...
Călca pe flori şi gânduri năluca de senin:
Toţi vulturii voinţii-mi căzură în vâltoare
Şi gândurile-mi toate-i picară la picioare,
Curate, scuturate de patimi şi venin.
Dezmeticire în azur. Iubire. În carnea smerită prag.
Între noaptea trupului Şi zorii sufletului îngânare,
Mă îndrăgesc pe mine în tot ce-mi fuse drag
Şi-mi trece îngereşte vremea cea mare.
Amestec firi vrăjmaşe. Îmbunez duhuri rele.
Huma scoate răsfrângeri din lumea cealaltă,
Un şarpe lunatic coteşte între stele
Şi broaştele cântă în cerul din baltă.
Lovit de dor scot sunet de aur greu
Şi lumea toată-i numai ecoul meu:
Luceferi şi gâze, cu păsări şi peşti
Plutesc analoage şi-alături pe apă,
Oglindiri ideale, imagini cereşti,
Potrivnice în planuri, se strâng să se-ncapă,
Zăbovire-n azur... Iubire, ea mi-a zâmbit...
De sub cununiţa sprâncenelor ochii m-au ţintit,
Steme-albastre bătute-n cerul frunţii nalte.
Fulger de sânge. Piatră suavă... Val vioi încremenit.
Duh alb de adorare începe să tresalte,
Milă de boiul crud, milă de mâini, de mijlocul subţire,
M-am atins de părul ei ca de-un viitor despletit
În care gungură Sibila oracole de fericire.
Am dus-o până-n sat coborând în neştire.
M-a-ndemnat să mai viu, zburător nezărit.
Varsă-ţi, noapte averile de argint înnegrit,
Întinde-ţi, beznă, uleiul negru peste fire,
Zbor şi sobor în azur... Iubire, iubire...
Suflet pe-o cruce din două suflete răstignit.

Caraule cerului, Carul-mare, proptit pe Negoi.
Buciumul nu mai gomănă fără de-ogoi.
Stâna doarme. Pândar un foc de târşi,
Mocnind mistuit între bolovani.
Sub sarici, zgribuliţi, păstori agatârşi...
Ceas negru. Tropot... Linişte-njughiată... Duşmani...
Ce ne călcaţi tărâmurile, mocani?
Iepele voastre scornesc gâdilări prin noapte,
Miresme alintate pe braţe moi de vânt
Ne pătrund în vintre ca nişte şoapte...
Pofte-aprinse. Oi furate (şi coapte...
Nuntă de carne şi jar), îmbuibare şi cânt...
Pământean dârz, scit ortoman buimac de somn,
Jos măciuca! Ramăt şi chiot în ţarc?
Nu sunt urs jăcman, îţi sunt domn,
Iau dijma cu braţ încordat pe arc.
Dulăii, ulmaşi pricepuţi, au tulit...
Surla răsturnată stă-ntr-un peş,

Ciobanii legaţi fedeleş...
Bâr-bâr, ciopor răsluit, cârlani şi mioare,
Berbeci de soi cu păr ciufulit...
Bâr la frigări. Jeliţi? Sufletul, înaltă erezie nu moare,
Sus la căldarea zmeilor vei fi ciobănită bine,
Pradă albă cu miros de lapte dulce,
Ugerul doldora de lumină al lunii pline
Ne luminează calea trecând să se culce.
Melcul nopţii se târăşte în coarne cu luceferi bulbucaţi,
Stâncile rumegă liniştea ca zimbrii culcaţi.
Stâna mursecată mai tremură-n urmă.
Umbre cocoşate de greul poverii
Cotim... Şi deodată peste ciobani şi-a tăcerii...
Ajunşi, ţărmul mâhnirii taie şi desparte,
Cu sabie-ncovoiată, biruinţa de biruitori;
Asta-i izbânda? Prada ce se-mparte?
Sus pavăza de gânduri între noi şi moarte,
Nu vă priviţi mâinile, ziditori.
Trist în morile de vânt ale Răsăritului, departe
Bezna se macină-n făină de zori.